

انقلاب قدرت مردم در فیلیپین

کسی را ندیدم
تن به ترس بدهد

The People Power Revolution in the Philippines I Saw No One Yield to Fear

Vision and Motivation

Ferdinand Marcos became the tenth President of the Philippines in 1965. While enacting a number of public works projects and bolstering the Philippines' military during his two constitutionally-mandated terms, Marcos used his time in office to establish a dictatorial regime characterized by a personality cult, the suppression of nonviolent student movements, the framing of politicians in a regime-sponsored bombing, and a martial law declaration in 1972 that led to the jailing of the political opposition leaders.

Popular criticism from opposition leader Benigno "Ninoy" Aquino had been frequent throughout Marcos' political career and represented a threat to the sustainability of his regime. Therefore, in 1971, during a Liberal Party rally, Aquino was unjustly accused of orchestrating a bombing in Plaza Miranda, an attack

بینش و انگیزه

فردیناند مارکوس در سال ۱۹۶۵، دهمین رئیس‌جمهور فیلیپین شد. در حالی که وی در طول دو دوره ریاست جمهوری خود چند طرح عمرانی را به مرحله اجرا گذاشت و بنیه نظامی فیلیپین را مستحکم کرد، با سوءاستفاده از اختیارات خویش، به بسط و مستقر کردن نظام سیاسی استبدادی اقدام ورزید که از ویژگی‌های آن می‌توان گرایش به آیین خاص، سرکوب اعتراض‌های مسالمت‌آمیز دانشجویان، توطئه انفجاری برنامه‌ریزی شده از سوی عوامل حکومتی و اطلاق آن به مخالفین و سپس برقراری حکومت نظامی در سال ۱۹۷۲ و دستگیری و حبس رهبران مخالفین، اشاره کرد.

در طول حکومت وی بر فیلیپین، اعتراض‌های زیادی از سوی رهبر مخالفین، بنینو آکوینو، که مردم وی را تحت نام عامیانه «نینوی» می‌شناختند، متوجه مارکوس شد و حکومت وی را با چالش‌هایی روبرو ساخت. در سال ۱۹۷۱، عوامل حکومتی، با بهره‌جویی از تظاهرات حزب مخالف لیبرال فیلیپین، انفجاری را در میدان میراندآ ترتیب

that had actually been planned by Marcos' henchmen. The bombing was later claimed to be the beginning of a communist insurgency, which led Marcos to declare martial law on September 21, 1972.

Two days after Marcos' announcement, Aquino was imprisoned on charges of murder, illegal possession of firearms, and subversion for his "role" in the Plaza Miranda bombing. Jailed for almost three years before the start of his trial, Aquino launched a hunger strike to protest the injustice of being tried in a military court in April 1975, which left him almost 20 kilograms skinnier after 40 days without food. On November 25, 1977, a military commission found Aquino guilty of all charges, sentencing him to be executed; however, the execution was never carried out, and he languished in jail for eight more years. After suffering two severe heart attacks in 1980, Aquino and his family were allowed to go to the US to seek treatment, where after receiving coronary bypass surgery, he stayed for nearly three years to work on two books and give countless speeches denouncing the Marcos regime.

After hearing rumors that Marcos was deathly ill, Aquino returned to the Philippines in 1983 with ambitions of reviving the Filipino opposition. As he disembarked the plane, Aquino was shot and killed by Marcos' henchmen, a move that only intensified the call for democracy. According to Aquino's

داده و مسئولیت آن را متوجه آکوینو کردند. پس از این رویداد، مقام‌های امنیتی، این انفجار را سرآغاز تحرک دوباره جنبش کمونیستی در این کشور قلمداد کرده، به مارکوس این امکان را می‌دهند تا در تاریخ ۲۱ ماه سپتامبر سال ۱۹۷۲، در فیلیپین حکومت نظامی اعلام کند.

دو روز پس از اعلام حکومت نظامی توسط مارکوس، رهبر مخالفان، آکوینو، به جرم قتل، در اختیار داشتن غیرقانونی سلاح گرم، دست داشتن در انفجار میدان میراندا و اقدام به براندازی نظام، دستگیر و زندانی شد. پس از سه سال حبس بدون محاکمه، آکوینو در ماه آوریل ۱۹۷۵ در اعتراض به این بی‌عدالتی، دست به اعتصاب غذا زد و در طی چهل روز بیست کیلوگرم از وزن خود را از دست داد. در ۲۵ نوامبر ۱۹۷۷، یک دادگاه نظامی، آکوینو را در تمامی اتهامات وارده، مجرم شناخت و او را به اعدام محکوم کرد. با این حال، حکم اعدام در مورد او به مرحله اجرا گذارده نشد و آکوینو هشت سال دیگر را در پشت میله‌های زندان سپری کرد. سرانجام، در سال ۱۹۸۰ میلادی و پس از دو حمله قلبی، آکوینو به همراه خانواده خود اجازه یافت تا فیلیپین را به قصد ایالات متحده آمریکا ترک کرده و در آنجا تحت مراقبت‌های پزشکی و عمل جراحی قلب قرار گیرد. در طی سه سال اقامت خود در این کشور، آکوینو دو کتاب به رشته تحریر درآورد و منتشر کرد و در سخنرانی‌های بی‌شماری که ایراد کرد، به افشاگری در رابطه با نظام مارکوس پرداخت.

پس از آگاهی از بیماری حادی که مارکوس با آن دست به گریبان بود و با هدف دوباره زنده کردن جنبش مقاومت در فیلیپین، آکوینو در سال ۱۹۸۳ به زادگاه و میهن خویش بازگشت. ولی به هنگام خروج از هواپیما و در حالی که می‌رفت

wife Cory, "The nation was awakened by that deafening shot." Over two million people attended Ninoy Aquino's funeral, showing the Marcos regime that Aquino's vision of a free and democratic Philippines would survive even in his absence.¹

Goals and Objectives

The public outrage that mounted after Aquino's assassination built the foundations of the Filipino popular democratic movement. The government's investigation into the assassination left the truth hidden, spurring significant political unrest. Through public protests throughout Manila, led by Aquino's wife Cory, Aquino's followers demanded the truth.

In order for Cory Aquino to mobilize a popular democratic movement, she needed Radio Veritas, a 24-hour AM radio station operated by the Roman Catholic Church, because it served as the primary communication platform for the democratic opposition. With all other non-government media shut down, Aquino and her cadres used Radio Veritas to inform Filipinos of political developments and organize them for nonviolent protests. After Ninoy Aquino was assassinated, Marcos prevented local media from broadcasting news of his death, and Radio Veritas, the only station in the Philippines to carry news of Senator Aquino's assassination, galvanized the two million supporters to come to his funeral.² According to former President of the

تا پس از چند سال تبعید بار دیگر قدم به خاک خود بگذارد، آکوینو توسط عوامل حکومتی مارکوس به ضرب گلوله به قتل رسید، اقدامی که تنها دستاورد آن دمیدن نفس تازه‌ای به جنبش مردم‌سالاری در فیلیپین بود. همچنان که همسر وی، کری آکوینو، می‌گوید، «طنین کرکننده آن شلیک، ملت را بیدار کرد». بیش از دو میلیون نفر از مردم فیلیپین در تشییع جنازه نینوی آکوینو شرکت کرده، به مارکوس و نظام وی یادآور شدند که صدای آزادی خواهانه رهبرشان حتی در نبود وی نیز طنین افکن بوده و بقا خواهد یافت.^۱

اهداف و مقاصد

بی‌حرمتی اقدام جنایتکارانه و خشم مردمی ناشی از آن، به استحکام پایه‌های جنبش عمومی مردم‌سالاری طلبانه فیلیپین منتهی شد. تحقیق و تفحص نافرجام یک هیأت حکومتی در قتل آکوینو و ماندن حقایق در پس پرده‌ای از ابهامات، آتش اعتراض‌های مردمی را شعله‌ورتر کرد. در تظاهرات اعتراضی پی‌در پی مردم به رهبری همسر رهبر مخالفان، کری، در مانیل، پایتخت فیلیپین، معترضین بر خواست خود برای دستیابی به حقیقت درباره قتل آکوینو، پافشاری کردند.

برای بسیج هر چه بیشتر مردم در قالب جنبش اعتراضی و مردم‌سالاری طلبانه‌شان، کری آکوینو به یک ابزار رسانه‌ای نیاز داشت، ابزاری که در چهارچوب رادیو Veritas که یک ایستگاه رادیویی بیست و چهار ساعته بود و از سوی کلیسای کاتولیک اداره می‌شد، در اختیار وی قرار داده شد. این رادیو اصلی‌ترین ابزار رسانه‌ای جنبش مردم‌سالاری به شمار می‌رفت. در شرایطی که تمامی رسانه‌های دیگر نیروهای معترض از سوی مقامات حکومتی مسدود شده بود، آکوینو

University of the Philippines Francisco Nemenzo, "Without Radio Veritas it would have been difficult, if not impossible, to mobilize millions of people in a matter of hours."³

With public outrage at an all-time high, Marcos held a snap election on February 7, 1986, to prove to the international community that he had the backing of the Filipino populace. Representing the opposition was Cory Aquino, who, despite trying to keep out of the political arena, ultimately chose to run in the election. After a grossly fraudulent election that declared Marcos the winner, the opposition shifted gears and launched a multi-faceted nonviolent resistance movement, which included divestment campaigns from Marcos-owned businesses as well as a mass mobilization effort at Epifanio de los Santos Avenida, the main square in the Filipino capital.

Leadership

Following the legacy of her husband, Cory Aquino became a leader of the pro-democracy movement in the Philippines. Her husband had once declared that "the great 'legitimizing' of government is the ballot, not the bullet," and as such, Cory continued her husband's legacy of nonviolent resistance for accountable government.⁴ Called the "Saint of Democracy" by Time Magazine, Cory Aquino inspired the Filipino people to protest injustice peacefully and powerfully as no one had in the history of the country,

با به کارگیری رادیو Veritas و با همکاری کادرهای خود اقدام به آگاهی‌رسانی به سوی مردم کرده، آنان را از یک سو در جریان تازه‌ترین تحولات سیاسی در کشورشان قرار داد و از سوی دیگر آنها را در چهارچوب جنبش اعتراضی بدون خشونت و در راستای پیشبرد آن سازماندهی کرد. پس از آنکه سناتور مخالف فیلیپینی، نینوی آکوینو، به قتل رسید، مارکوس از آگاهی‌رسانی رسانه‌های محلی درباره کشته شدن سیاستمدار معترض، به دست عوامل حکومتی جلوگیری به عمل آورده بود و این تنها رادیو Veritas بود که با پخش این گونه اخبار و اطلاع‌رسانی در این زمینه، مردم را به حضور حداکثری در مراسم تشییع جنازه رهبر جنبش اعتراضی این کشور، تشویق و ترغیب می‌کرد.^۲ بنا به گفته رئیس پیشین دانشگاه فیلیپین، فرانسیسکو نیمزرو، «بدون رادیو Veritas بسیج کردن دو میلیون نفر ظرف تنها چند ساعت، اگر ناممکن نبود، بدون تردید بسیار مشکل بود».^۳

در حالی که خشم و انزجار عمومی از نظام مارکوس در اوج خود بود، وی با برگزاری یک انتخابات نمایشی و موضعی تلاش کرد تا در جامعه جهانی چنین وانمود کند که هنوز پشتیبانی توده‌های فیلیپینی را به همراه دارد. از سوی نیروهای مخالف مارکوس، کُری آکوینو به نمایندگی از آنان و علی‌رغم خواست خود مبنی بر دوری جستن از کارزار سیاست و پس از تغییر نظر در مواضع پیشین خویش، در این انتخابات شرکت کرد. نتیجه چنین انتخاباتی از پیش معلوم بود و مارکوس در یک تقلب بزرگ در شمارش آرای رأی‌دهندگان، پیروز این کارزار اعلام شد. بلافاصله پس از این مهندسی انتخاباتی بود که نیروهای مخالف نظام نیز دست به کار شده و سطح مطالبات خود را بالا برده و جنبش

and her success inspired nonviolent revolutions across Asia and the rest of the world. According to Anwar Ibrahim, the Malaysian opposition leader, "Cory Aquino's struggle for and success at fortifying constitutional democracy in the Philippines was one of the signal battles in the last quarter of the 20th century", and Archbishop Desmond Tutu often cited

مقاومت مردم بدون خشونت در سطوح مختلف سازماندهی شد. در این چهارچوب و به عنوان مثال، نه تنها تظاهرات بزرگ و پی در پی در قالب بسیج توده‌ای در میدان اصلی شهر مانیل، پایتخت فیلیپین، برگزار شد، که مخالفین سرمایه‌های خود را نیز از شرکت‌هایی که متعلق به مارکوس و اطرافیان وی بود به شکل گسترده خارج کردند.

رهبری

گری آکوینو، با ورود به راهی که همسرش گشوده بود، رهبری جنبش آزادی‌خواهانه مردم فیلیپین را بر عهده گرفت. همسر وی روزی گفته بود که، «بزرگ‌ترین عامل مشروعیت‌بخش به قدرت، بر گره رأی است نه گلوله». به همین جهت و با پایداری و وفاداری به میراث سیاسی شوهر فقید خویش، گری آکوینو ادامه دهنده سنتی شد که وی بنیان‌گذار آن به شمار می‌رفت، سنتی که در جهت نهادینه کردن اصل پاسخگویی حکومت‌گران و قدرت سیاسی بود.^۴ زنی که می‌رفت تا از سوی هفته‌نامه آمریکایی تایم به «قدیس مردم‌سالاری» شهرت یابد، با انگیزه دادن به مردم آنان را بر آن داشت تا جنبش فراگیر و پر قدرتی را ترتیب دهند که نمونه آن در طول تاریخ آن کشور تا به آن روز دیده نشده بود. موفقیت گری آکوینو چنان بود که الهام‌بخش سلسله انقلاب‌های بدون خشونتی نه تنها در سرتاسر آسیا که در تمامی جهان شد. بنا به گفته انور ابراهیم، رهبر مخالفان مالزی، «مبارزه گری آکوینو برای مردم‌سالاری و موفقیت وی در استحکام پایه‌های قانون‌سالاری در فیلیپین، یکی از نبردهای راه‌گشا و تاریخ‌ساز در ربع پایانی قرن بیستم به شمار می‌رود». همچنین، اسقف اعظم آفریقای جنوبی، دِسمون توتو، تعهد این زن به مردم‌سالاری را از جمله سرچشمه‌های الهام‌بخشی

Aquino's commitment to democracy as an inspiration in transforming South Africa's political landscape.⁵

Reflecting on her role in the Philippines' transition to democracy, Cory Aquino explained, "I don't have any formula for ousting a dictator or building a democracy. All I can suggest is to forget about

yourself and just think of your people. It's always the people who make things happen."⁶

Civic Environment

The Marcos administration functioned with disregard for Filipinos' civil liberties and political liberties, interested only in its own survival. Journalism was highly censored, with all television and radio other than Radio Veritas run by the regime. Marcos personally taxed every business transaction that took place, opting to nationalize the entire Philippine gambling industry in order to ensure that he had a steady stream of cash available for bribes.⁷

Amnesty International reported that between 1972 and 1977, over 60,000 political arrests were made on Marcos' orders, and that torture was common practice.⁸ The judiciary was neither independent nor just, and even after it was revealed that General Fabian Ver and several other military officers planned and executed the assassination of Ninoy Aquino, Marcos chose not to prosecute Ver because of his power and influence among Filipino military leaders.

Message and Audience

Cory Aquino announced, "I'm not asking for violent revolution. This is not the time for that...now is the way of nonviolent struggle for justice. This means active resistance of evil by peaceful means."⁹ Aquino, using Radio Veritas and

می‌داند که در دگرگون کردن دورنمای سیاسی این کشور و مبارزه مردم آن برای استقرار عدالت و حکومت قانون، نقش بسزایی ایفا کرد.^۵ گری آکوینو خود نیز در این زمینه و در رابطه با نقشی که در گذار فیلیپین به مردم‌سالاری ایفا کرد توضیح می‌دهد که، «من رمز خاصی برای به زیر کشیدن یک مستبد و برقرار کردن مردم‌سالاری نمی‌شناسم. تنها چیزی را که می‌توانم پیشنهاد کنم این است که برای مدتی هم که شده خودتان را فراموش کنید و به فکر مردم باشید. چرا که این همواره مردم هستند که عامل اصلی وقوع رویدادهای ژرف تاریخی‌اند».^۶

فضای مدنی

نظام سیاسی و اداری مارکوس، بی‌توجه به آزادی‌های مدنی و سیاسی مردم این کشور، تنها در پی حفظ اقتدار و بقای خویش بود. روزنامه‌نگاری به شدت زیر یوق ممیزی قرار داشت و در میان تمامی شبکه‌های رادیویی و تلویزیونی تنها رسانه‌ای که خارج از نظارت دولت به کار خود ادامه می‌داد، رادیو Veritas بود. مارکوس، شخصا، از تک‌تک دادوستدهای تجاری در فیلیپین مالیات برداشت می‌کرد و با دولتی کردن صنعت قمار در این کشور، یک منبع عظیم مالی حی و حاضر را برای باج دادن به این و آن در اختیار شخص خویش داشت.^۷

بر پایه گزارش‌های متعدد سازمان عفو بین‌الملل، از ۱۹۷۲ تا ۱۹۷۷، نزدیک به شصت هزار بازداشت سیاسی به دستور مستقیم مارکوس به مرحله اجرا گذاشته شد و شکنجه به ابزاری متداول در سیاه‌چال‌های این کشور تبدیل گشت.^۸ دستگاه قضایی در فیلیپین از کوچک‌ترین استقلال و عدالتی برخوردار نبود. پس از افشای نقش امیر

other independent news sources out of Marcos' reach, encouraged Filipinos to boycott businesses with ties to the Marcos regime, which included a number of Philippine banks, media corporations, and multi-national companies such as Coca-Cola.¹⁰

On February 15, 1986, in protest of Marcos' announcement that he had won the presidential election, Aquino held her own swearing-in ceremony to take an oath of office, which gained significant mass support. A week later, a significant number of leaders within the Filipino military withdrew their support for the Marcos government, leading to an announcement over Radio Veritas calling on the Filipino people to gather in Manila's main square, Epifanio de los Santos Avenida, in support of the military resignations on February 22.

Over the next three days, from February 23-26, the pro-democracy movement led a culminating rally of historic proportions along Epifanio de los Santos Avenue with two million Filipinos. With such a significant public display of support, more members of the political and military apparatuses joined the opposition. According to former Philippine Defense Minister Juan Ponce Enrile, "It was funny... We in the defense and military organizations who should be protecting the people were being protected by them."¹¹ The mass mobilization efforts forced Marcos to order the army not to use force against

ارتشی، ژنرال فابین ور و دیگر افسران عالی‌رتبه این کشور در توطئه قتل نینوی آکوینو، مارکوس از پیگرد قانونی وی و همدستان او به دلیل نفوذی که در میان نیروهای مسلح داشتند، اجتناب ورزید.

پیام و مخاطب

گری آکوینو اعلام داشت که، «من به دنبال یک انقلاب خشونت‌آمیز نیستم. زمان، زمان این گونه انقلاب‌ها نیست... زمان، زمان مبارزات بدون خشونت برای دست یافتن به عدالت است و می‌بایست با دست یازیدن به راهکارهای مسالمت‌آمیز به مقاومت در برابر بدی ایستاد.»^۹ وی با استفاده از رادیو Veritas و دیگر رسانه‌هایی که خارج از نظارت حکومت فعالیت داشتند، مردم را به تحریم بنگاه‌های تجاری مرتبط با نظام و نزدیکان مارکوس فراخواند، بنگاه‌هایی که می‌توان در میان آنها به چندین بانک فیلیپینی و شرکت رسانه‌ای و همچنین به چند شرکت چندملیتی مانند کوکاکولا، اشاره کرد.^{۱۰}

در ۱۵ فوریه ۱۹۸۶ و در یک حرکت اعتراضی به اعلام پیروزی مجدد مارکوس در انتخابات ریاست جمهوری، گری آکوینو با سازماندهی و شرکت در مراسمی موازی برای اعاده سوگند به عنوان رئیس‌جمهور منتخب مردم، وسعت و عمق پشتیبانی عمومی از خود و نیروهای مخالف نظام را به رخ حاکمان کشید. یک هفته پس از آن، در ۲۲ فوریه همان سال، بخش قابل توجهی از سران نظامی این کشور، با اعلام قطع حمایت خویش از مارکوس، استعفای خود را از طریق رادیو Veritas اعلان داشته، از مردم خواستند تا در پشتیبانی از این اقدام آنها در میدان اصلی پایتخت فیلیپین در یک گردهمایی بزرگ شرکت جویند.

در طی سه روز پس از این سلسله رویدادها

protesters, setting the stage for a transition to democracy.¹²

Outreach Activities

Due to Marcos' media crackdown during the period of martial law, the international community had limited access to news from the Philippines. Only during the 1986 election between Cory Aquino and Marcos did the world have the opportunity to see the full

extent of corruption and the resistance of the Filipino people. In an effort to legitimize his mandate from the people, Marcos allowed the National Citizens' Movement for Free Elections (NAMFREL), a domestically-based election monitoring institution, to dispatch volunteers to polling places to monitor the

بود که، از ۲۳ تا ۲۶ فوریه ۱۹۸۶، با راهپیمایی‌های عظیم در یکی از شریان‌های اصلی شهر مانیل، حرکت مردمی بیش از دو میلیون شهروند فیلیپینی می‌رفت تا جنبش آزادی‌خواهی این کشور را به نقطه اوج خود برساند. با تشدید حمایت‌های مردمی از این حرکت بود که تعداد روزافزونی از کارگزاران سیاسی و امیران ارتشی از دستگاه جدا شده و به جنبش اعتراضی مخالفان پیوستند. در میان خاطرات خود، وزیر سابق دفاع این کشور، خوان پونس انریله یادآور می‌شود که، «جالب این بود که... ما که در دستگاه‌های دفاعی و نظامی فیلیپین قاعدتا می‌بایست پاسدار مردم باشیم، خود زیر چتر پاسداری آنان به سر می‌بردیم.»^{۱۱}

بسیج مردمی در فیلیپین چنان ابعاد وسیعی به خود گرفت که مارکوس مجبور شد به نیروهای وفادار خویش دستور دهد تا از شلیک به سوی معترضین خودداری ورزند و چنین شد که گذار به مردم‌سالاری در این کشور رقم خورد.^{۱۲}

فعالیت‌های فراگستر

با توجه به دامنه وسیع نظارت مطبوعات و رسانه‌های خبری تحت حکومت نظامی اعمال شده از سوی مارکوس، بنگاه‌های آگاهی‌رسانی خارجی، دسترسی اندکی به منابع اطلاعاتی درونی فیلیپین و اوضاع این کشور داشتند. تنها در جریان مبارزات انتخاباتی سال ۱۹۸۶ میان آکوینو و مارکوس بود که دنیا به یکباره متوجه ابعاد ناگفته فساد از یک سو و عمق مخالفت مردمی با نظام حاکم شد. مارکوس با هدف مشروعیت بخشیدن به خود به عنوان نماینده مردم، به یک نهاد محلی نظارت بر انتخابات با نام جنبش ملی شهروندان برای انتخابات آزاد، اجازه داد تا برای نخستین بار ناظران داوطلب خود را برای نظارت بر فرآیند

elections.

This ushered in democracy rather than regime survival, however, as the NAMFREL volunteers documented widespread voter intimidation as well as election fraud, and publicized it accordingly to both domestic and international authorities.¹³ International coverage of election fraud and the subsequent people's democracy movement led to global solidarity for the democracy movement, forcing Marcos to cede power and leave the country. Cory Aquino was democratically elected and sworn in as president of the Philippines on February 25, 1986, heralding a new era of democratic politics in the Philippines.

انتخاباتی بر سر صندوق‌های اخذ رأی گسیل دارد. با این حال، این اقدام مارکوس، به بقای نظام وی منجر نشد. ناظران داوطلب سازمان فوق با جمع‌آوری مستندات خود مبنی بر اعمال تقلب‌های گسترده و ارباب رأی‌دهندگان، نه تنها پرده از مهندسی انتخاباتی حاکمان برداشتند که نتایج کار خود را نیز به آگاهی رسانه‌های محلی و بین‌المللی رساندند.^{۱۳} پوشش خبری تقلب‌های انتخاباتی و خیزش جنبش مردم‌سالاری طلبانه عمومی در این کشور، با افزایش همبستگی گسترده جهانی با مردم فیلیپین، سرانجام به ترک اجباری قدرت از سوی مارکوس انجامید. در ۲۵ فوریه ۱۹۸۶، کُری آکوینو، با بیان سوگند، به عنوان رئیس‌جمهور منتخب مردم، به ریاست جمهوری فیلیپین برگزیده شد و نویدبخش فصلی نو در سیاست در این کشور گشت.

Footnotes

پی‌نوشت‌ها

1. Ackerman, Peter and Jack Duvall. A Force More Powerful. St. Martin's Press, 2000. 371.
2. Ibid. 370.
3. McCargo, Duncan. Media and Politics in Pacific Asia. Rutledge-Curzon, 2003. 20.
4. "Ninoy Aquino's memorable speech (1/9) in Los Angeles". Youtube.
5. "Corazon Aquino 1933-2009: The Saint of Democracy". Hannah Beech. Time Magazine, August 17 2009.
6. "Corazon Aquino Quotes." ThinkExist.com.
7. Ackerman and Duvall, 374.
8. Ibid.
9. Ibid. 384.
10. Ibid.
11. Ibid. 388.
12. DZRH. "Marcos-ver". Recorded 1986, Published 15 December 2007. Radio.
13. Ackerman and Duvall, 382

Learn More

News and Analysis

"Corazon Aquino 1933-2009: The Saint of Democracy". Hannah Beech. Time Magazine, August 17 2009.

"Ninoy Aquino". Wikipedia.

"Philippines (2009)". Freedom House "Freedom in the World" Report.

بیشتر بدانید

خبرها و مقاله‌ها

Books

Ackerman, Peter and Jack Duvall. A Force More Powerful. St. Martin's Press, 2000.

Manalang, Joey. People Power, an Eyewitness History, The Philippine Revolution of 1986. Writers and Readers Publishing, Inc.

کتاب‌ها

Videos

"Ninoy Aquino's memorable speech (1/9) in Los Angeles". Youtube.

DZRH. "Marcos-ver". Recorded 1986, Published 15 December 2007. Radio.

ویدئوها